

JOAN MARAGALL

Joan Maragall (Barcelona, 1860-1911). Fill d'una família d'industrials. Estudià batxillerat i, un cop acabat, entrà a treballar en el despatx del seu pare. A Maragall no li agradà la feina i, finalment, contradigué la tradició familiar i es llicencià en Dret el 1884 a la Universitat de Barcelona, carrera que no arribà a exercir. Rebé una formació adequada a la seva condició social: aprengué anglès i alemany, a part de francès i italià; cursà, també, estudis de piano.

El 1890 entrà com a secretari de redacció al "Diario de Barcelona", on publicaria més de dos-cents articles en castellà sobre literatura, política i temes socials. El 1891 es casa amb Clara Noble, amb qui tingué tretze fills, i començà, aquest mateix any, la seva col·laboració en "L'Avenç", on publicà alguns poemes i un article sobre Nietzsche, del qual fou l'introduïdor a Catalunya. L'any següent, ja és citat per Josep Yxart com un dels poetes que trenca amb la poesia dels certàmens i escriu de manera individual i moderna. Les primeres poesies de Maragall daten de 1878; tres anys més tard guanyà la Flor Natural als Jocs Florals de Badalona, i el 1894 guanyà l'Englantina als Jocs Florals de Barcelona amb el conegut poema *La sardana*. L'any 1900 viatjà a Madrid i a d'altres indrets de Castellà, i així inicià una intensa relació epistolar amb alguns intel·lectuals castellans (sobretot amb Unamuno). El 1903 fou elegit president de l'Ateneu Barcelonès. L'any 1904 fou proclamat Mestre en Gai Saber.

Arran de la Setmana Tràgica publicà una sèrie d'articles a "La Veu de Catalunya" que produïren un gran impacte en l'opinió pública. El 1911 fou nomenat membre de l'IEC. Caigué malalt el mes de novembre d'aquest mateix any i el 20 de desembre morí a Barcelona. Representant del Modernisme, de la seva obra destaquem, en el camp de l'assaig *l'Elogi de la paraula* (1903), *l'Elogi de la poesia* (1907), a més dels articles teòrics publicats a "La Veu de Catalunya" i a "L'Avenç", i en el camp periodístic, articles tan importants com "Ah!... Barcelona", "L'església cremada" o "La ciutat del perdó". La seva obra poètica més important estaria constituïda per *Poesies* (1895), *Visions i Cants* (1900), *Enllà* (1906), *El comte Arnau* (1911, última versió), que representaria la poetització de les llegendes populars, *Seqüències* (1911) i *Nausica* (1913). Traduí Nietzsche, Novalis, Goethe i Homer, entre d'altres.

Cristina Martínez
Ester Recio
Tamara Juan